ବାସମତୀ ଦେବୀ

1964
ଅପ୍ରିଲ 3

ବନାମ

ଚାମରୁ ସାଓ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

[କେ. ସୁବ୍ବା ରାଓ, କେ. ସି. ଦାସ ଗୁପ୍ତା ଏବଂ ରଘୁବର ଦୟାଲ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ]

ବନ୍ଧକ-- ବନ୍ଧକ ମୁଚାଲିକାର ନିଷ୍ପାଦନ-- ଉଭୟ ବନ୍ଧକଦାତା ଏବଂ ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାଙ୍କୁ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ--- ଭଡ଼ା ପରିଶୋଧ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେବା କାରଣରୁ ବନ୍ଧକ ଜମିକୁ ବିକ୍ରି କରାଯାଇଛି -- ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କ୍ରୟ-- ଯଦି ମୋଚନ କରିବାର ଅଧିକାର ରହିଛି-- ଯଦି ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 90ର ନୀତି ଲାଗୁ ହୁଏ -- ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମ, ଧାରା 90 ।

ବାଦୀ, ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ଭୋଗବନ୍ଧକ ମୋଚନ ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଆଣିଥିଲେ । ବାଦୀଙ୍କ ମାମଲା ଏହା ଥିଲା ଯେ ବନ୍ଧକ ମୁଚାଲିକାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାମାନେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ଭଡ଼ା ଦେବାକୁ ଦାୟୀ ଥିଲେ । ତଥାପି, ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାମାନେ କିଛି ବର୍ଷ ପାଇଁ ଭଡ଼ା ପଇଠ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ବକେୟା ପାଇଁ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ମକଦ୍ଦମା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏକ ବିଚାରାଦେଶ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ବିଚାରାଦେଶର ନିଷ୍ପାଦନରେ ଜମି ବିକ୍ରି କରାଯାଇଥିଲା । ବାଦୀଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ, ବନ୍ଧକ ରଖାଯାଇଥିବା ଜମିର କ୍ରେତାମାନେ କେବଳ ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ଏବଂ 2 ଏବଂ ଅନ୍ୟ ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାମାନଙ୍କ ବେନାମୀଦାର ଥିଲେ । ବାଦୀ ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ ଅଦାଲତ ବିକ୍ରୟ ଦ୍ୱାରା ମୋଚନ ଅଧିକାର ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇନାହିଁ କାରଣ ବାଦୀଙ୍କ ଲାଭ ପାଇଁ କ୍ରୟ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ କେବଳ ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ଏବଂ 2 ଦ୍ୱାରା ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା । ସେମାନଙ୍କର ମାମଲା ଏହା ଥିଲା ଯେ ଅଦାଲତ ବିକ୍ରୟ ଦ୍ୱାରା ମୋଚନ ଅଧିକାର ଶେଷ ହୋଇଯାଇଥିଲା; ଯେହେତୁ କ୍ରେତାମାନେ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ବେନାମୀଦାର ନଥିଲେ । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଆବେଦନ ଦ୍ୱାରା, ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାରାଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ମୋଚନ ପାଇଁ ପ୍ରାଥମିକ ବିଚାରାଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ ।

ଏହି ବିଚାରାଦେଶ ବିରୋଧରେ ଦୁଇ ପ୍ରତିବାଦୀ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଏହି ଆବେଦନର ଶୁଣାଣି ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିଲା ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 90 ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଲାଗୁ ହୋଇନଥିଲା କାରଣ ବନ୍ଧକଦାତା ଏବଂ ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାଙ୍କ ଖିଲାଫ କାରଣରୁ ଏହି ଅଦାଲତ ବିକ୍ରି ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରଥମ ଅପିଲିୟ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାରାଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତଙ୍କ ବିଚାରାଦେଶକୁ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିଥିଲେ ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି: ତଥ୍ୟ ଏହା ଯେ, ବନ୍ଧକଦାତା ଏକ ଖିଲାଫ କରିଥିଲେ, ତାହା ସ୍ଥିତିର କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ ନାହିଁ ଯେଉଁଠି ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତା ମଧ୍ୟ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ଥିବା ଭଡ଼ା ଦେୟରେ ଖିଲାଫ

1964
ବାସମତୀ ଦେବୀ
ବନାମ
ଟାମରୁ ସାଓ ଏବଂ
ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦାସ ଗୁପ୍ତା

କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଖିଲାଫ ଦ୍ୱାରା ସେ ଏହି ସ୍ଥିତିରେ ଯୋଗଦାନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଭଡା ବକେୟା ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ହେବାର ଥିଲା, ଏବଂ ଶେଷରେ ଏହି ସ୍ଥିତିକୁ ଆସିଛି ଯେ ମକଦ୍ଦମାରେ ପ୍ରାପ୍ତ ବିଚାରାଦେଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ସମୟରେ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବିକ୍ରି କରାଯାଇଥିଲା । ବିକ୍ରୟର ଏହି ଅବଦାନ, ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତା ଭାବେ ତାଙ୍କ ସ୍ଥିତିର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳ ଥିଲା । ତେଣୁ, ଯେତେବେଳେ, ଭଡ଼ା ବିଚାରାଦେଶ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ସମୟରେ ସେ ନିଜେ ବିକ୍ରୟ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ କିଣିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ସେ ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତା ଭାବରେ ନିଜ ସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ଏକ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଲାଭ ହାସଲ କରିଥିଲେ । ଏହା ଆଇନର ସ୍ଥିତି, ଯଦିଓ ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ପତ୍ତିର ଭଡ଼ାର ପ୍ରମୁଖ ଅଂଶରୁ କମ୍ ଦେବାକୁ ଥିଲା । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 90 ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥାଏ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର:1961 ର ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 241 । ମାର୍ଚ୍ଚ 4,1958 ରେ ପାଟନା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅପିଲିୟ ବିଚାରାଦେଶ ସଂଖ୍ୟା 1335/1952 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି ।

ଆର୍. ଏସ୍. ସିହ୍ନା ଏବଂ ଆର୍. ସି. ପ୍ରସାଦ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ।

ସରଜୁ ପ୍ରସାଦ ଏବଂ ବି. ପି. ଝା, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ଏବଂ 2 ପାଇଁ ।

ଏପ୍ରିଲ 3, 1964 । ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା,

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦାସ ଗୁପ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା --- ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ଭୋଗବନ୍ଧକ ମୋଚନ ପାଇଁ ହୋଇଥିବା ଏକ ମକଦ୍ଦମାରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି । ସରିଫାବାଦ ଗାଁର ଖାତା 56ରେ ରେକର୍ଡ ହୋଇଥିବା 1.67 ଏକର ଜମି ଏବଂ ଖାତା 57ରେ ରେକର୍ଡ ହୋଇଥିବା 10.56 ଏକର ଜମିର ମାଲିକ ଥିବା ବାଦୀ, ଖାତା 56ରୁ 1.27 ଏକର ଏବଂ ଖାତା 57ରୁ 8.24 ଏକର ଜମିକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ବନ୍ଧକ ମୁଚାଲିକା ଜରିଆରେ ଅନେକ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ପାଖରେ ବନ୍ଧକ ରଖିଥିଲେ । ଅବଶିଷ୍ଟ ଜମିର କିଛି ଅଂଶ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିକ୍ରି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅବଶିଷ୍ଟକୁ ବାଟଇ ସର୍ତ୍ତରେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ସହ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ।

ବାଦୀଙ୍କ ମାମଲା ହେଉଛି ଯେ ବନ୍ଧକ ମୁଚାଲିକା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାମାନେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ଭଡ଼ା ଦେବାକୁ ଦାୟୀ ଥିଲେ । ତଥାପି, ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାମାନେ କିଛି ବର୍ଷ ପାଇଁ ଭଡ଼ା ପଇଠ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ବକେୟା ପାଇଁ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ମକଦ୍ଦମା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏକ ବିଚାରାଦେଶ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ବିଚାରାଦେଶକୁ ନିଷ୍ପାଦନ କରିବା ସମୟରେ ଜମିଗୁଡ଼ିକୁ ବିକ୍ରି କରାଯାଇଥିଲା । କ୍ରେତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ବେସୋଲାଲ ଏବଂ ଜଣେ ଶ୍ରୀମତୀ କୀର୍ତ୍ତି କୁଏର ଥିଲେ, ଯିଏ ବାଦୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ କେବଳ ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ଏବଂ 2 ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାଙ୍କ ବେନାମୀଦାର ଥିଲେ । ଏହା ତାଙ୍କର ମାମଲା ଯେ ଏହି କ୍ରୟ ବନ୍ଧକଦାତା, ଅର୍ଥାତ୍ ବାଦୀଙ୍କ ଲାଭ ପାଇଁ ସୁନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଛି, ଏବଂ ତେଣୁ ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାଙ୍କ ମୋଚନ ଅଧିକାର ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇନାହିଁ । ଏହି କ୍ରୟ ବାଦୀଙ୍କ

ଲାଭ ପାଇଁ ଏବଂ ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାଙ୍କ ମୋଚନ ପାଇଁ ଥିଲା ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ କେବଳ ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ଏବଂ 2 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିବାଦ୍ କରାଯାଇଥିଲା ।ଏହି ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଚାମରୁ ସାଓ ହେଉଛନ୍ତି କ୍ରେତା, ଏବଂ ବେସୋଲାଲ, ପ୍ରତିବାଦୀ 2, ହେଉଛନ୍ତି ଅନ୍ୟଜଣେ କ୍ରେତା ଶ୍ରୀମତୀ କୀର୍ତ୍ତି କୁଏରଙ୍କ ପୁତ୍ର । ବେସୋଲାଲ ଏବଂ ଶ୍ରୀମତୀ କୀର୍ତ୍ତି କୁଏର ସେମାନଙ୍କର ବେନାମୀଦାର ଥିବା ଅଭିଯୋଗକୁ ସେମାନେ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଅଦାଲତ ବିକ୍ରୟ ଦ୍ୱାରା ମୋଚନ ଅଧିକାର ଶେଷ ହୋଇଯାଇଛି ।

ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ନିଲାମ କ୍ରେତାମାନେ ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାଙ୍କ ବେନାମୀଦାର ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବାରେ ବାଦୀ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ।

ଆବେଦନରେ, ପାଟନାର ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ଏକ ବିପରୀତ ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ଏହି କ୍ରୟ, ଯଦିଓ ବେସୋଲାଲ ଏବଂ ଶ୍ରୀମତୀ କୀର୍ତ୍ତି କୁଏରଙ୍କ ନାମରେ ହୋଇଥିଲା, ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିଲା ।ସେ ମଧ୍ୟ ବାଦୀଙ୍କ ମାମଲାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ବନ୍ଧକ ମୁଚାଲିକା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତାମାନେ ଭଡ଼ା ଦେବାକୁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ଥିଲେ ଏବଂ ବନ୍ଧକଦାତା ଏବଂ ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ଖିଲାଫ କାରଣରୁ ଭଡ଼ା ବିକ୍ରୟ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହାର ଲାଭ ଉଠାଇବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ବାଦୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ମୋଚନ ନିଷ୍କ୍ରିୟତା ତଥାପି ତିଷ୍ଠି ରହିଥିଲା ଏବଂ ବନ୍ଧକ ରଖାଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ସେ ହକଦାର ଥିଲେ । ତଦନୁସାରେ, ସେ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଚାରାଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ମୋଚନ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରାଥମିକ ବିଚାରାଦେଶ ପାରିତ କରିଥିଲେ ।

ଏହି ବିଚାରାଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦୁଇ ପ୍ରତିବାଦୀ ପାଟନା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଏହି ଆବେଦନଟି ପ୍ରଥମେ ଜଣିକିଆ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ (ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ସହାଇ) ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ଆସିଥିଲା ।ପ୍ରମାଣକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ, ତାଙ୍କର ମତ ଥିଲା ଯେ 2.67 ଏକର ଜମିର ଭଡ଼ା ପ୍ରତିବାଦୀ 1ଙ୍କ ଉପରେ ଥିଲା ଏବଂ 87 ଏକର ଜମିର ଭଡ଼ା ଯାହା କ୍ରୟ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଇଜରାରେ ନିଆଯାଇଥିବା 1.76 ଏକର ଜମିର ଦେୟ, ମୋଟ 2.43 ଏକର, ପ୍ରତିବାଦୀ 2ଙ୍କ ଉପରେ ଥିଲା, ଯେ 3.83 ଏକର ଜମିର ଭଡ଼ା ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଉପରେ ଥିଲା, ଏବଂ ଖାତା ନମ୍ବର 56ରେ 1.67 ଏକର ଏବଂ ଖାତା ନମ୍ବର 57ର 10.65 ଏକରର ସମଗ୍ର କ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟରୁ ମାତ୍ର 3.39 ଏକର ଜମିର ଭଡ଼ା ଦେବାକୁ ବାଦୀଙ୍କ ଦାୟୀତ୍ୱ ଥିଲା । ତେଣୁ ଯେଉଁ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଥିଲା ତାହା ହେଲା, ଯେଉଁଠି ବନ୍ଧକଦାତା ଏବଂ ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ଖିଲାଫ କାରଣରୁ ବିକ୍ରୟ ହୋଇଛି, ବନ୍ଧକଗ୍ରାହୀତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଖିଲାଫ ହୋଇଛି, ଯିଏ ବିକ୍ରିପାଇଁ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ବାସ୍ତବରେ କିଣିଛନ୍ତି, ମୋଚନ ନିଷ୍କ୍ରିୟତା ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ଅଧିନିୟମର

1964
ବାସମତୀ ଦେବୀ
ବନାମ
ଚାମରୁ ସାଓ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦାସ ଗୁପ୍ତା

ଧାରା 90 କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ କି । ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଏହି ବିଷୟକୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଏକ ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠକୁ ପଠାଇଥିଲେ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠ ନିଷ୍ପତି ନେଇଥିଲେ ଯେ ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 90 ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଲାଗୁ ହୋଇନଥିଲା । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅବଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ, ଅପିଲିୟ ଅଦାଲତଙ୍କ ବିଚାରାଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ବିଚାରାଦେଶକୁ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିଥିଲେ ।

ଶ୍ରୀମତୀ ବସମତି ଦେବୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ଯିଏ ମୂଳ ବାଦୀଙ୍କ ଆଇନଗତ ପ୍ରତିନିଧି, ଯାହାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା, ସେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ କରିଛନ୍ତି ।

ଉପସଂହାରରେ, ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 90 ସେହି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇନାହିଁ ଯେଉଁଠାରେ ବନ୍ଧକଦାତା ଏବଂ ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ଖିଲାଫ କାରଣରୁ ଏହି ବିକ୍ରୟ ହୋଇଥିଲା, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେହି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅନେକ ପୂର୍ବ ନିଷ୍ପତ୍ତିଗୁଡିକୁ ଅନୁସରଣ କରିଥିବା ପରି ମନେହୁଏ ।

ଏହି ଆବେଦନକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଛି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ମତ ତଥା ପାଟନା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପୂର୍ବ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଭୁଲ ଅଟେ ଏବଂ ଭାରତୀୟ ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 90 ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପରାସ୍ତ କରେ । ଭାରତୀୟ ନ୍ୟାସ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 90 ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡିକ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି: --

> "ଯଦି କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତିର ଆଜୀବନ ଭଡ଼ାଟିଆ, ସହମାଲିକ, ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଯୋଗ୍ୟ ମାଲିକ, ନିଜର ପଦମର୍ଯ୍ୟାଦାର ଲାଭ ଉଠାଇ, ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଆଗ୍ରହୀ ଥିବା ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅଧିକାରର ଅବମାନନା କରି ଏକ ସୁବିଧା ଲାଭ କରନ୍ତି, କିମ୍ବା ଯେଉଁଠାରେ ଏପରି କୌଣସି ମାଲିକ, ଏପରି ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଆଗ୍ରହୀ ଥିବା ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରି, କୌଣସି ଲାଭ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଏହିପରି ଆଗ୍ରହୀ ଥିବା ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଲାଭ ପାଇଁ, ଏହିପରି ଲାଭ ହାସଲ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, କିନ୍ତୁ ଏହିପରି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କର ଉପଯୁକ୍ତ ଖର୍ଚ୍ଚର ଉଚିତ ଅଂଶ ପରିଶୋଧ କରିବା ଏବଂ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଚୁକ୍ତି ହୋଇଥିବା ଦାୟିତ୍ୱବୋଧତା ବିରୁଦ୍ଧରେ, ଏହିପରି ଲାଭ ପାଇବା ସର୍ତ୍ତରେ ।

ବିଚାର ପାଇଁ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ବର୍ତ୍ତମାନ ପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଯେଉଁଠାରେ ଉଭୟ ବନ୍ଧକଦାତା ଏବଂ ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ଖିଲାଫ କାରଣରୁ ବିଚାରାଦେଶ ଏବଂ ବିକ୍ରୟ ନିଷ୍ପାଦନ ହୋଇଛି, ସେ ଜାଗାରେ ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତା ବିକ୍ରୟରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିକୁ କ୍ରୟ କରି ତାଙ୍କ ସ୍ଥିତିର ଲାଭ ଉଠାଇଛନ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ କି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭାବୁଥିବା ପରି ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବଳ ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ଖିଲାଫ ଦ୍ୱାରା ବିକ୍ରୟ ପାଇଁ ଆସିଥିଲା, ତେବେ ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତା କ୍ରୟ କରିବାରେ ତାଙ୍କ

ସ୍ଥିତିର ଫାଇଦା ଉଠାଇଛନ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯାହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା, ତାହା ହେଉଛି, ଯଦି ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତା ତାଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ଥିବା ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରି ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତେ, ତଥାପି ବିକ୍ରୟ ହୋଇଥାଆନ୍ତା, ଯେହେତୁ ବନ୍ଧକଦାତା ଭଡ଼ା ର ସେହି ଅଂଶ ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲେ, ଯାହା ସେ ଦେବାକୁ ବାଧ ଥିଲେ । ତେଣୁ, ସେମାନେ ଭାବିଲେ ଯେ ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାମାନେ, ଯଦିଓ ସେମାନେ ଏହି ତଥ୍ୟର ଫାଇଦା ଉଠାଇଥିଲେ ଯେ ସମ୍ପତ୍ତି ବିକ୍ରି ପାଇଁ ଅଣାଯାଇଥିଲା, ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତା ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତିର ଫାଇଦା ଉଠାଇଛନ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ସହିତ ଆମେ ସହମତ ହୋଇପାରିବୁ ନାହିଁ । ଆମ ମତରେ, ବନ୍ଧକଦାତା ଏକ ଖିଲାଫ କରିଥିଲେ, ଏହି ତାହା ସ୍ଥିତିର କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ ନାହିଁ ଯେ ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତା ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁଥିବା ଭଡା ପଇଠ କରିବାରେ ଖିଲାଫ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଖିଲାଫ ଦ୍ୱାରା ସେ ଏହି ସ୍ଥିତିରେ ଯୋଗଦାନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଭଡା ବକେୟା ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଆଣିବାକୁ ପଡିଥାନ୍ତା ଏବଂ ଶେଷରେ ଏହି ସ୍ଥିତିକୁ ଆସିଛି ଯେ ମକଦ୍ଦମାରେ ପ୍ରାପ୍ତ ବିଚାରାଦେଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ସମୟରେ ସମ୍ପତ୍ତି ବିକ୍ରି କରାଯାଇଥିଲା । ବିକ୍ରୟକୁ ଆଣିବାରେ ଏହି ଯୋଗଦାନ ଏକ ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତା ଭାବରେ ତାଙ୍କର ଅବସ୍ଥାନର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳାଫଳ ଥିଲା । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ସେ ଭଡ଼ା ବିଚାରାଦେଶ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ସମୟରେ ବିକ୍ରୟରେ ନିଜେ ସମ୍ପତ୍ତି କିଣିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ସେ ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତା ଭାବରେ ନିଜର ପଦମର୍ଯ୍ୟାଦାର ଲାଭ ଉଠାଇ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଏକ ଲାଭ ହାସଲ କରିଥିଲେ ।

ଏହା, ଆମ ମତରେ, ଆଇନର ସ୍ଥିତି ଯଦିଓ ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ପତ୍ତିର ଭଡ଼ାର ପ୍ରମୁଖ ଅଂଶରୁ କମ୍ ଦେବାକୁ ଥିଲା । ଏହା ସତ୍ୟ ହେବ କି ନାହିଁ, ଏପରିକି ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତା ଯେଉଁ ଅଂଶ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ବାଧ, ତାହା ଏତେ କମ ଥିଲା ଯେ ସାଧାରଣତଃ ସେହି ପରିମାଣ ପାଇଁ ସମ୍ପତ୍ତି ବିକ୍ରି ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ନଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାରେ ଆମକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ଅନାବଶ୍ୟକ ଅଟେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ନିଷ୍କର୍ଷ ହେଉଛି ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ଏବଂ 2 ଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ, ଭଡ଼ାର ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଥିଲା । ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେମାନେ ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତା ଭାବେ ନିଜ ପଦବୀର ଫାଇଦା ଉଠାଇନଥିଲେ ବୋଲି କହିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବାସ୍ତବ । ସମ୍ପତ୍ତି ହସ୍ତାନ୍ତର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 76 ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଯେତେବେଳେ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଝ ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଏକ ଅସାଧୁତା କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ହାଜର ହୋଇଥିବା ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସରଜୁ ପ୍ରସାଦ ଆମକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ ଯେ ଖାତା ସଂଖ୍ୟା 57ରେ ଲିପିବଦ୍ଧ ଜମି ବାବଦରେ ବାଦୀଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ଯେ କୌଣସି ମମାମଲାରେ ବିଫଳ ହେବା ଉଚିତ । ଯେହେତୁ, ତାଙ୍କ ମତରେ, ଏହି ବନ୍ଧକଦାତାମାନେ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିର କୌଣସି ଅଂଶର ଭଡା ଦେବାକୁ ଆଦୌ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ନଥିଲେ । ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେ Ex. 2 ପ୍ରତି ଆମର ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲେ, ଚାମରୋ ସାଓଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ନିଷ୍ପାଦିତ ବନ୍ଧକ ମୁଚାଲିକା, ଏବଂ ସେଥିରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିବୃତି : "ଜମିଦାରଙ୍କୁ ବାର୍ଷିକ ଭଡ଼ା ଦେୟ ହେଉଛି ମୋ

1964
ବାସମତୀ ଦେବୀ
ବନାମ
ଟାମରୁ ସାଓ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦାସ ଗୁପ୍ତା

ଦାୟିତ୍ୱ, ନିର୍ବାହକ" । ଏହି ତର୍କ ଏହି ଆଧାରରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଛି ଯେ ଖାତା ସଂଖ୍ୟା 57 ରେ ନଥିଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି, ଖାତା ସଂଖ୍ୟା 56 ଠାରୁ ଅଲଗା ଏବଂ ଭିନ୍ନ ହେବା ଉଚିତ ଥିଲା । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ ଏହି ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ଆବେଦନ ସହିତ ଏହା ସିଧାସଳଖ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ଅଛି ଯେ ଦୁଇଟି ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଗୋଟିଏ ଭଡ଼ା ସହିତ ଗୋଟିଏ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଏକତ୍ର କରାଯାଇଥିଲା । ଯେହେତୁ ଆବେଦନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା କାଗଜ ପୁସ୍ତକରେ ମୌଖିକ ଏବଂ ଦସ୍ତାବିଜ ସାକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ଦୁଇଟି ସମ୍ପତ୍ତି ଏକ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ, ଆମେ ଦସ୍ତାବିଜ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ Ex. B ମାଗିଛୁ, ଯାହା, ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କିଛି ଆଲୋକପାତ କରିବାର ସମ୍ଭାବନା ଥିବା ପରି ମନେ ହେଉଥିଲା । ଦସ୍ତାବିଜକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି । ଏହା ଏହି ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମକଦ୍ଦମାର ରାୟର ନକଲ ଯେଉଁଥିରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଯାଇଥିଲା, ଅର୍ଥାତ୍, ଦୁଇଟି ଅଂଶକୁ ଗୋଟିଏରେ ଏକତ୍ର କରାଯାଇଥିଲା କି ନାହିଁ । ଏକତ୍ରୀକରଣ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଏକତ୍ରୀକରଣ ପରେ ହିଁ ସେହି ଏକୀକୃତ ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଭଡ଼ା ମକଦ୍ଦମା ଅଣାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ସେହି ଏକୀକୃତ ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା ଯାହାକୁ ବିଚାରାଦେଶ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ସମୟରେ ବିକ୍ରି କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ବନ୍ଧକଦାତା ମୁଚାଲିକାର Ex. 2, ଯେଉଁଥିରେ ବନ୍ଧକଦାତା ଖାତା ନମ୍ବର 57ରେ ବନ୍ଧକ ରଖାଯାଇଥିବା ଜମି ବାବଦରେ ଜମିଦାରଙ୍କୁ ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ, ତାହା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ଯଥାର୍ଥତା ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପକାଏ ନାହିଁ ଯେ ବିକ୍ରି କରାଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଆଂଶିକ ଭାବେ ବନ୍ଧକଦାତା ଏବଂ ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାଙ୍କର ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଉଭୟ ବନ୍ଧକଦାତା ଏବଂ ବନ୍ଧକଗ୍ରହିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଖିଲାପ କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା, ଯାହା ବିକ୍ରିର କାରଣ ହୋଇଥିଲା ।

ତଦନୁସାରେ, ଆମେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଏବଂ ବିଚାରାଦେଶକୁ ବାତିଲ କରୁଛୁ ଏବଂ ପାଟନାର ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବିଚାରାଦେଶକୁ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରୁଛୁ । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଜଣେ ଓକିଲ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତି ଦିଆଯିବ, ବିଚାରାଦେଶ ତାରିଖରେ, ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ବକେୟା ରାଶି ବିଷୟରେ ହିସାବ ନେବା ପାଇଁ ଏହି ତାରିଖ ଠାରୁ ଦୁଇ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ଦେୟ ବାବଦରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 50/- ଟଙ୍କା ଜମା କରାଯିବ । ମୋଚନ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରାଥମିକ ବିଚାରାଦେଶ ସାଧାରଣ ସର୍ତ୍ତରେ ପାରିତ ହେବ ।

ଯେହେତୁ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଆବେଦନ ଭାବରେ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ *ନିଃସ୍ୱ ସ୍ୱରୂପେ* ଅଣାଯାଇଥିଲା, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ବାଦୀଙ୍କୁ ଅର୍ଜି ବାବଦରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦେୟ ସହିତ ବାସମତୀ ଦେବୀଙ୍କ ଆବେଦନପତ୍ର ଖର୍ଚ୍ଚ ପଇଠ କରିବା ଉପରେ ଆଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ସେହି ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରାଗଲା । ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ, ଆମେ ମକଦ୍ଦମାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କୁ ଅର୍ଜି ଉପରେ ଏବଂ ଆବେଦନପତ୍ର ଉପରେ ମଧ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦେୟ ଦେବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଉଛୁ । ଏହି ଅଦାଲତରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ ମଧ୍ୟ ଏକ ଦରିଦ୍ର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଣାଯାଇଛି । ଯେହେତୁ ସେ ଆବେଦନରେ ସଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି, ଆମେ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରୁଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କୁ, ଏହି ଅଦାଲତକୁ ଅବେଦନପତ୍ର ଉପରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ

1964
ବାସମତୀ ଦେବୀ
ବନାମ
ଚାମରୁ ସାଓ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦାସ ଗୁପ୍ତା

ଆଦେଶ ଦେଉଛୁ । ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଠାରୁ ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇବେ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।